

Китоби Дониёл — Рақами чордах

Боби дуҷуми Дониёл – Хулоса ва натиҷагирӣ, қисми якум

Jeff Pippenger

2023-12-09

«Дар Ваҳй ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам меоянд ва ба анҷом мерасанд. Дар ин ҷо муқаммалӣ китоби Дониёл аст». Аъмоли Ҳаввориён, 585.

Ҳақиқате, ки Юҳанно онро «Ваҳйи Исои Масеҳ» меномад ва Шери қабилаи Яҳудо аз моҳи июли соли 2023 инҷониб онро барои қавми Худ мекушояд, ҳангоме ба камол мерасад, ки китоби Дониёл бо китоби Ваҳй якҷо гардонда шавад. Боби дуҷуми китоби Дониёл дар заминаи имтиҳони сурати ҳайвон дар айёми охир паёми фариштаи дуҷумро ифода мекунад. Он раванди имтиҳон ва як давраи муайяни имтиҳонро муайян месозад.

Давра ва раванди боби дуҷуми китоби Дониёл, ки бо ҳафтад соли асирии Дониёл ифода ёфтааст, давраи озмоиши протестантҳоро дар таърихи миллериш намунавор нишон меод. Протестантҳо дар раванди озмоиши худ ноком шуданд ва духтарони Рум гардиданд. Аз нигоҳи нубувватӣ, духтар модари худро таҷассум мекунад; ва Рум ҳайвони нубувватист. Ноқомии онҳо ва гузариши баъдии онҳо ба духтарони Рум шудан, озмоиши сурати ҳайвонро дар таърихи кунунии мо намунавор нишон медиҳад, зеро онҳо ба сурати ҳайвон табдил ёфтанд. Бинобар ин, раванди озмоиши кунунии мо ҳам бо ҳафтад соли асирии Дониёл ва ҳам бо таърихи паёми фариштаи дуҷум дар ҷараёни ҳаракати миллериш ифода меёбад.

Дар таърихи паёми фариштаи дуҷум, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, як давраи мушаххас ва раванди озмоише вучуд дорад, ки ба таври рағзӣ ҳамчун ҳоби рӯёии ҳайвоноти сурати Набукаднесар тасвир шудааст; зеро подшоҳӣ дар нубуввати Китоби Муқаддас инчунин ҳайвон аст. Набукаднесар ва ашрофи динии калдониён намоёндаи онҳоянд, ки аз озмоиш намегузаранд, ва Дониёл ва он се ҷавони баргузида намоёндаи онҳоянд, ки аз озмоиш мегузаранд. Шояд ба таври дигар намоёнд, аммо ноқомии Набукаднесар дар боби сеюми Дониёл тасдиқ мегардад.

Дар ҷараёни озмоиш, ки ҳам дар боби якум ва ҳам дар боби дуҷуми китоби Дониёл тасвир ёфтааст, аломатҳои муайяни нубувватӣ вучуд доранд, ки бо ҳақиқатҳои мувофиқат мекунад, ки ба наздикӣ дар китоби Ваҳй баён гардидаанд. Дар боби якум, «дах рӯз» давраи озмоишро ифода мекард, ки ба он анҷомид, ки Дониёл, ба сабаби ҳӯрдани ғизои осмонӣ, сурате зеботар ва фарбеҳтар зоҳир намуд, дар ҳоле ки синфи дигари ҳочасароён сурати қасонеро зоҳир намуданд, ки аз таоми подшоҳ меҳӯрданд. Подшоҳ, ба маънои нубувватӣ, салтанат аст, ва ба таври нубувватӣ подшоҳ ё салтанат инчунин ҳайвони ваҳшӣ низ мебошад. Онҳое ки симояшон натиҷаҳои ҳӯрдани таоми подшоҳро зоҳир мекард, сурати ҳайвони ваҳширо зоҳир менамуданд.

Дар боби дуҷуми Дониёл, Дониёл дуо мекард, то «сирри» ниҳонии хоби ҳайкали Набукаднесарро дарёбад. Ў бояд медонист, ки худӣ хоб чӣ буд ва низ маънии он чист. Ў намоёндаи онҳое аст, ки дар рӯзҳои охир мекӯшанд сиррҳои вобаста ба қушода шудани Ваҳйи Исои Масеҳро бифаҳманд, зеро қушода шудани Ваҳйи Исои Масеҳ охирин «сирри» пешгӯёнаест, ки пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон қушода мегардад. Ҳамаи анбиё, аз ҷумла Дониёл, рӯзҳои охириро муайян месозанд. Кӯшиши Дониёл барои фаҳмидани «сирр» кӯшише буд, ки марг ӯ ҳаётро дар пай дошт, чунон ки имтиҳони сурати ҳайвон барои қавми Худо дар рӯзҳои охир низ чунин аст.

«Худованд ба ман ба таври равшан нишон додааст, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани вақти озмоиш ташкил хоҳад ёфт; зеро он бояд озмоиши бузург барои қавми Худо бошад, ки ба воситаи он сарнавишти абадии онҳо муайян карда хоҳад шуд».
Manuscript Releases, volume 15, 15.

Дуои Дониёл, ҳангоме ки ӯ мекӯшид «роз»-ро дарёбад, як аломати муайяни роҳро дар таърихи қавми Худо дар рӯзҳои охир муаррифӣ мекунад. Китоби Дониёл ду шохидро фароҳам меоварад, ки аломати роҳии «дуо»-ро дар рӯзҳои охир барқарор месозанд. Он аломати роҳӣ дар он давраи замон ҷойгир аст, ки бо паёми дуҷуми ҳар як ҳатти ислоҳотӣ ифода мегардад.

Заминаи нубуввати ҳар ду дуо ҳафтад соли асирист, ки ҳамчун рамз «ҳафт вақт»-и Ибодатнома бисту шашро ифода мекунад. Дар Дониёл ду, дар ояти аввал, номи «Набукаднесар» ду бор омадааст, ва такрор шудани як калима дар Навиштаҷот рамзи паёми ғариштаи дуҷум аст.

Дар навиштаҳои Хоҳар Уайт чандин ишораҳо мавҷуданд, ки боби сеюми китоби Дониёлро ҳамчун рамзи қонуни якшанбе муаррифӣ мекунад. Боби якуми китоби Дониёл ҳамаи хусусиятҳои хабари ғариштаи аввалро дорост, ва ба мо гуфта шудааст, ки наметавон хабари сеюмро (боби сеюми китоби Дониёл) бидуни хабари якум ва дуҷум дошта бошем.

Озмоиши сурати ҳайвонро Эллен Уайт чунин муайян кардааст: ин ҳамон озмоишест, ки мо бояд пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон ва пеш аз он ки мӯҳр зада шавем, аз он бигузарем. Вақте ки мусиқӣ дар боби сеюми китоби Дониёл навохта шуд, муҳлати имтиҳон ба таври рамзӣ баста гардид, зеро боби сеюм қонуни якшанbero ифода мекунад. Мусиқии Набукаднесар оҳангери ифода мекунад, ки фоҳишаи Сур баъд аз анҷоми ҳафтад соли рамзие, ки дар он фаромӯш шуда буд, ба подшоҳони замин ба суруд сар мекунад.

Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Сур ҳафтад сол фаромӯш хоҳад шуд, мувофиқи айёми як подшоҳ; ва баъд аз анҷоми ҳафтад сол Сур мисли фоҳиша суруд хоҳад хонд. Барбатеро бигир, дар шаҳр гард, эй фоҳишаи фаромӯшшуда; оҳанги ширин бисарой, сурудҳои бисёр бихон, то ки ба ёд оварда шавӣ. Ва баъд аз анҷоми ҳафтад сол воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд Сурро тафакқуд хоҳад кард, ва ӯ ба музди худ боз хоҳад гашт, ва бо ҳамаи мамолики ҷаҳон, ки бар рӯи заминанд, фисқ хоҳад варзид. Ишаё 23:15–17.

Хоҳар Уайт паёмҳои се ғариштаро ҳамчун се озмоиш муайян мекунад.

«Бисёре аз онҳое ки таҳти паёмҳои фариштаи якум ва дуум барои пешвоз гирифтани Домод баромада буданд, паёми сеюмро, ки охирин паёми имтиҳонкунандаест, ки бояд ба ҷаҳон дода шавад, рад карданд; ва ҳангоме ки даъвати охирин садо диҳад, мавқеи монанде гирифта хоҳад шуд». Review and Herald, October 31, 1899.

Бо тақия ба ҷанд шоҳид, боби дуҷуми китоби Дониёл — паёми фариштаи дуҷум аст. Таърихи қувват бахшида шудани фариштаи якум то доварӣ, ҳамагон таърихест, ки бо ҳафтад соли асирии Дониёл тасвир шудааст. Заминаи дуои Дониёл дар боби дуҷум дар дохили он ҳафтад сол ҷой мегирад, ки рамзи «ҳафт замон» мебошад.

Дуои боби нӯҳ бо ишораи мустақим ба ҳафтад сол оғоз меёбад. Заминаи нубуввати ҳар ду дуо яксон аст. Онҳо ҷиҳатҳои гуногуни як дуоро ифода мекунанд, вале ҳар ду дар ҳамагон як заминаи «ҳафт замон» ҷой дода шудаанд, ва ҳар ду бо аломати роҳии «дуо», ки дар таърихи саду чилу чор ҳазор нафари рӯзҳои охир ҷойгир аст, мувофиқат мекунанд.

Вақте ки Дониёл дар боби нӯҳум дуо мекунад, ӯ дар як «давраи гузариши» нубувватӣ аз подшоҳии Бобил ба подшоҳии Модҳо ва Форсҳо қарор дорад. Он нуқтаи гузариш инчунин як аломати роҳ аст, ва он ҳамчунин ба ҳамагон нуқтаи гузариш дар ҳаракати фариштаи сеюм мутобиқат мекунад, вақте ки қавми Худо дар кӯча ҳамчун «Лоудикиён» мемиранд ва аз қабр ҳамчун «Филадельфиён» берун меоянд. Нуқтаи гузариш барои ҳаракати фариштаи якум ҳам ба нуқтаи гузариши Дониёл ва ҳам ба ҳаракати фариштаи сеюм мутобиқат мекунад, ва ҳар сеи онҳо бевосита бо «ҳафт замон»-и Ибодатномаи Левиён боби бисту шаш алоқаманданд. Гузариш аз Филадельфия ба Лоудикиё дар ҳаракати Миллерӣ бо расидани «нури нав» дар бораи «ҳафт замон» дар соли 1856 ба амал омад, ва пас аз он рад кардани комили «ҳафт замон» дар соли 1863. Дониёл дар боби нӯҳум, ҳаракати фариштаи якум дар замони Миллерӣ, ва ҳаракати фариштаи сеюм дар замони мо, ҳама нуқтаи гузарише доранд, ки ба якдигар мутобиқат мекунанд, ва ҳар се нуқтаи гузариш дар заминаи «ҳафт замон» қарор дода шудаанд.

Дар таърихи раванди имтиҳон, Дониёл намоёндаи он паёмбарест, ки ба ӯ нур дода мешавад ва ӯ онро нахуст бо се ҳамроҳи худ шарик месозад; бинобар ин, ӯ нақши нубуввати «Илёс»-ро таҷассум менамояд, ки «овозе нидокунанда дар биёбон» аст.

«Сирри» боби дуҷуми Дониёл муайян месозад, ки подшоҳии ҳаштуми нубуввати Китоби Муқаддас «аз он ҳафт» подшоҳист. Азбаски он нахустин тасвири подшоҳҳои нубуввати Китоби Муқаддас аст, бинобар ин бо охирин тасвири подшоҳҳои нубуввати Китоби Муқаддас, ки дар боби ҳабаҳуми Ваҳй ёфт мешавад, алоқаманд мегардад. Подшоҳии ҳаштум, ки «аз он ҳафт» подшоҳии пешин аст, ба нуқтаи гузарише ишора мекунад, ки Бобили муосирро ҳамчун иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб барқарор менамояд. Хоби пайкари Набукаднесар, дар ниҳоят, подшоҳии ҳаштуми заминии таърихи нубуввати муайян мекунад.

Подшоҳӣ дар пешгуи Китоби Муқаддас ҳайвоне аст; бинобар ин, ҳақиқате, ки бо хоб-руъёи ҳайкали Набукаднесар ифода шудааст, аввалин ишора ба ҳайвони ниҳой мебошад, чунон ки дар боби ҳабаҳуми Ваҳй низ муайян гардидааст. Аз ин рӯ, хоби

Набукаднесар дар ниҳояти кор хоби ҳайкали ҳайвони ҳаштум ва ниҳой мебошад. Ин хоби «сурати ҳайвон» аст.

Худи ин худ тасдиқи аҳамияти шинохтани нуктаи гузаришест, ки дар ҳаракати фариштаи сеюм ба амал меояд; вале «сир» ҳамчунин калидест, ки бисёре аз он чиро, ки мақолаҳои пешин дар бораи таърихе, ки пас аз 18 июли соли 2020 пайравӣ намуд, муайян кардаанд, ба ҳам меоварад ва устувор месозад. Дар он мақолаҳо пешниҳод шудааст, ки чор аломати роҳи ҳар яке аз ҳаракатҳои муқаддаси ислоҳот, ки бо ҳафтад соли асирии Дониёл намояндагӣ мешаванд, ҳамеша дорои як мавзӯи ягона мебошанд.

Он чор аломати роҳ дар замони Масеҳ дар доираи «марг ва эҳё» гузошта шуда буданд. Аломати аввалини роҳ, ки тақвиятёбии паёми аввалро намояндагӣ мекард, таъмиди Масеҳ буд, ки рамзи марг ва эҳё аст. Аломати дуюми роҳ, ки ноумедии аввалро дар он таърих намояндагӣ мекунад, марг ва эҳёи Лаъзор буд. Аломати сеюми роҳ вуруди тантанавӣ ба Ерусалим буд, ки Нидои Нисфишабиро намояндагӣ мекунад. Масеҳ ба сӯи марг ва эҳёи Худ мерафт, ва Лаъзор, намояндаи зиндаи марг ва эҳё, пешопеши ин чараён мерафт. Лаъзор ҳамчунин собит месозад, ки ҳангоми эълони Нидои Нисфишабӣ халқи Худо «мӯҳр» карда мешаванд.

«Ин мӯъҷизаи тоҷгузор, эҳёи кардани Лаъозир, бояд муҳри Худоро бар кори Ё ва бар даъвои Ё ба илоҳият мениҳод». «Орзуи асрҳо», 529.

Нишонаи чоруми доварӣ салиб буд, ки он ҳамчунин марг ва эҳё буд. Давраи он чор нишона бо ҳафтад соли асорати Дониёл тасвир шудааст.

Дар таърихи миллерӣ, мавзӯ «усули як рӯз ба ҷои як сол» буд, ва 11 августи соли 1840 тасдиқи он усул гардид. Ноумедии аввал натиҷаи татбиқи нодурусти усули як рӯз ба ҷои як сол буд. Нидои Нимашаб камоли усули як рӯз ба ҷои як сол дар иртибот бо пешгӯии ду ҳазору сесадсола ва пешгӯии ду ҳазору панҷсаду бистсола буд, ва сипас Доварии Тафтишотӣ оғоз ёфт, вақте ки он пешгӯиҳои як рӯз ба ҷои як сол 22 октябри соли 1844 ба анҷом расиданд. Мавзӯи ҳар чор аломати роҳ дар таърихи миллерӣ «усули як рӯз ба ҷои як сол» буд. Давраи он чор аломати роҳ бо ҳафтад соли асирии Дониёл ифода шудааст.

Дар рӯзҳои подшоҳ Довуд, мавзӯ «сандуқи Худо» буд. Вақте ки Довуд қувват ёфт, он гоҳ қарор дод, ки сандуқро ба шаҳри Довуд биёрад.

Ва Довуд пеш мерафт ва бузург мешуд, ва Парвардигор Худои лашкарҳо бо ӯ буд. 2 Подшоҳон 5:10.

Ноумедии аввал он вақт рух дод, ки Уззо бо даст расондан ба сандуқ гуноҳ кард. Нишонаи сеюм он гоҳ буд, ки Довуд дарк намуд, ки Худованд хонаи Ёбид-Эдӯми ҷаттиро, ки сандуқ аз замони исёни Уззо дар он ҷо нигоҳ дошта мешуд, баракат додааст. Сипас Довуд рафта, сандуқро барои вуруди тантанавии худ ба Ерусалим бозпас овард (танҳо барои он ки ҳамсараш хашми нобамаврид ва «ноумедӣ»-ро аз вуруди Довуд зохир намояд). Ҳар яке аз он чор нишона бо сандуқ ифода меёбад. Давраи он чор нишона бо ҳафтад соли асирии Дониёл ифода меёбад.

Дар 11 сентябри соли 2001, Исломи «войи сеюм» озод карда шуд, ва сипас боздошта гардид. 18 июли соли 2020 пешгӯии ноком дар бораи нақши Ислом буд. Паёме, ки устухонҳои хушки мурдагонро ба ҳаёт меоварад, аз «чор бод» меояд, ки рамзи Ислом аст ва паёми Нидои Нимашабро ифода мекунад. Харобии миллӣ, ки пас аз муртадии миллии қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида ба амал меояд, тавассути Исломи «войи сеюм» оварда мешавад. Давраи он чор аломат бо ҳафтад соли асорати Дониёл ифода карда шудааст.

Ҳаракати ғариштаи аввал намояндаи ҳаракати ғариштаи сеюм аст, ва паёми Нидои Нимашаб дар таърихи миллериш ислоҳи пешгӯии ноком буд, ки ноумедии аввалро ба вучуд овард.

«Ноумедшудагон аз Навиштаҳо диданд, ки онҳо дар замони таъхир қарор доранд ва бояд бо сабр иҷрои рӯёро интизор шаванд. Ҳамон далелҳое, ки онҳоро водор сохтанд, ки дар соли 1843 мунтазири Худованди худ бошанд, онҳоро ба он низ расониданд, ки Ёро дар соли 1844 интизор шаванд». Early Writings, 247.

Ҳамон далеле, ки ҳучуми исломӣ бар Нэшвилро нишон медиҳад, ҳамон далели ҳучум бар Нэшвилл аст, ки дар посух ба ҷорӣ намудани ибодати якшанбе ба амал хоҳад омад. Навиштаҳои Рӯҳи Нубувват ҳеҷ гоҳ хато намекунад. Пешгӯии ҳучум бар Нэшвилл дар навиштаҳои Рӯҳи Нубувват баён шудааст. Пешгӯии Нэшвилл иҷро хоҳад шуд, аммо пешгӯии ҳучум бар Нэшвилл бар ислоҳи пешгӯии пешинае, ки ноком шуда буд, асос хоҳад ёфт, чунон ки дар таърихи миллериш буд. Он дар ҷорумин watermark иҷро мешавад, ки watermark-и ифодакунандаи «доварӣ» аст.

Исо ҳамеша анҷомро бо оғоз тасвир мекунад, ва аввалин нишонаи роҳии 11 сентябри соли 2001 ҳамлаи Ислом буд; бинобар ин, дар доварии қонуни якшанбе ҳамлаи исломӣ бар Нашвилл хоҳад буд. Эҳтимол дорад, ки ин ҳамла ҳадафҳои дигарро низ дар бар гирад, аммо паёми Фарёди Нимашаб ҳамон паёмест, ки ислоҳи паёме мебошад, ки ноумедии аввалро ба вучуд овард. Ноумедии аввал на аз суҳанони Эллен Уайт, балки аз гуноҳи татбиқ кардани унсури замонӣ ба пешгӯӣ ба вучуд омада буд.

Бояд дарк кард, ки он чор марҳалаи нишонавӣ, ки аз «қувватёбии» паёми аввал оғоз меёбанд (ки дар Дониёл дар оғози ҳафтад соли рамзӣ воқеъ мегарданд), ҳамеша аз ҷониби як мавзӯи яқсон идора мешаванд. Агар шумо 11 сентябри соли 2001-ро ҳамчун иҷрошавии пешгӯӣ пазируфта бошед, пас шумо ба таври пешгӯёна «китоби пинҳон»-ро хӯрдаед. Дар асл, бисёр кам касон он ҳақиқатро хӯрданд, аммо баъзеҳо буданд, ки, чунон ки Дониёл намояндагӣ мекунад, дар дилҳои худ қасд карданд, ки бо таоми Бобил палид нагарданд. Аммо ҳастанд касоне, ки даъво мекунад ба он бовар доранд, ки 11 сентябри соли 2001 иҷрошавии пешгӯӣ буд, вале баҳс мекунад, ки он на Ислом, балки хонаводаи Буш, ё глобалистҳо, ё йезуитҳо, ё СИА, ё ягон таркибе аз он ашхоси маъмулист, ки назарияпардозони муосири тавтиа зуд-зуд ба қор мебаранд, будааст. Ҳамчун Алфа ва Омега, Исо анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад; бинобар ин, агар мо дар бораи он чи ки ба таври пешгӯёна дар 11 сентябри соли 2001 намояндагӣ шуда буд, иштибоҳ кунем, мо қобилияти худро барои дуруст тақсим кардани Каломи пешгӯёнаи «ростӣ» барҳам медиҳем.

«Қувватёбӣ»-и паёми аввал дар таърихи Миллеритӣ Исломи Войи дуҷум буд, ва он қувватёбӣ намунаи қувватёбӣ дар 11 сентябри соли 2001 буд, ки ба воситаи Исломи Войи сеҷум ба амал оварда шуд.

Ислом дар аломати аввал Исломо дар аломати охири муайян мекунад. Аломати охири довариро ифода мекунад, ва Иёлоти Муттаҳида дар қонуни якшанбе маҳкум карда мешавад. Ин паёми дувҷуми Ҳизқиёл дар боби сиё ҳафт аст, ки мурдагонро ба ҳаёт меоварад, ва он паём — паёми аломати сеҷум аст, ки Нидои Нимашаб мебошад. Ин паёми мӯҳрғузори, чунон ки бо вуруди зафармандонаи Масех, ки бар «хар» савор буд, намунавор нишон дода шудааст; «хар» рамзи Ислом аст. Паёми мӯҳрғузори Нидои Нимашаб тавассути Ислом бурда мешавад.

Ба духтари Сион бигӯед: «Инак, Подшоҳи ту назди ту меояд, фуроғи, ва бар харе нишаста, ва бар қурраи хар». Матто 21:5.

Пешгӯии дуҷуми Ҳизқиёл аз «ҷор бод» бармеояд, ки он ҳамчунин рамзи Ислом аст. Дар бораи ин ҳақиқат равшании комил доштан мутлақо зарур аст, зеро паёме, ки Нидои Нимашаб аст, ҳамон паёмест, ки Исломи Войи сеҷумро ҳамчун қуввае муайян мекунад, ки дар замони қонуни якшанбе довариро бар Иёлоти Муттаҳида меоварад ва вайронии миллиро, ки пас аз он фармон ба амал меояд, ба вучуд меорад.

Ҳафт карнаи Ваҳй доварихои Худо бар ҷорӣ намудани ибодати рӯзи якшанбе аз ҷониби ҳам Руми бутпараст ва ҳам Руми папавӣ буданд.

1. Ҷор карнаи аввал бар Руми бутпараст баъд аз он оварда шуданд, ки Константин дар соли 321 қонуни аввалини рӯзи якшанbero ҷорӣ намуд.
2. Шоҳи панҷум ва шашум (ки онҳо ҳамчунин воҳи якум ва дуҷуми Ислом мебошанд) доварихои Худо бар зидди Рими папавӣ буданд, барои қонуни папавии рӯзи якшанбе, ки дар Шӯрои Орлеан дар соли 538 қабул карда шуд.
3. Сурнайи ҳафтум (ки воҳи сеҷуми Ислом аст), довариест, ки дар ояндаи наздик бар Иёлоти Муттаҳида нозил хоҳад шуд, вақте ки он ибодати рӯзи Якшанbero ба таври маҷбурӣ ҷорӣ мекунад.

Исломи воҳи сеҷум аввалин аломати роҳии 11 сентябри соли 2001-ро ифода мекунад. Пешгӯии нокомшудаи ҳамлаи Ислом ба Нашвилл дар 18 июли соли 2020 ноумедии аввал, яъне аломати роҳи дуҷумро ифода мекунад. Паёми «ҷор бод»-и Ислом, чунонки дар пешгӯии дуҷуми Ҳизқиёл дар боби сиё ҳафтум тасвир шудааст, Нидои Нимашаб, яъне аломати роҳи сеҷумро ифода мекунад, ва сипас аломати роҳи ҳаҷорум — иҷрои пешгӯии нокомшудаи 18 июли соли 2020 ҳангоми қонуни якшанбе. Инҳо ҳамон ҷор аломати роҳи пешгӯёна мебошанд, ки дар таърихи пешгӯёнаи саду чилу ҷор ҳазор, чунонки бо ҳафтод соли асорати Дониёл ифода ёфтааст, ба вуқӯ меоянд.

Шинохти паёми Нидои Нимашаб унсури асосии «сирре» аст, ки ба Дониёл ба таври рамзӣ ошкор гардид, вақте ки ӯ дуо мекард, то хоби тасвири Навухадназарро бифаҳмад. Дуои ӯ аломати роҳест, ки дар анҷоми сеҷуми рӯзи марғи ду шоҳиди Ваҳй боби ёздаҳ ҷойгир

шудааст. Дуои Левизодус бисту шаши Дониёл, чунон ки дар боби нӯҳ сабт шудааст, дар соли аввали Дорёш буд. Ин дуоҳои ўро дар нуктаҳои гузариш қарор медиҳад.

Нуктаи гузариш дар таърихи миллериён соли 1856 буд, вақте ки ҳаракати миллерӣ, мувофиқи гуфтаҳои Чеймс ва Эллен Уайт, аз Филадельфия ба Лаодикия гузашт. Дар ҳамон сол «нури нав» оид ба «ҳафт замон» дар мақолаҳои Ҳирам Эдсон дар Review and Herald зоҳир гардид, вале дар соли 1863 («ҳафт замон» баъдтар) «ҳафт замон» тамоман рад карда шуд. Дониёл «он дуо»-ро ба ҷо овард, ки ҳамаҷун «илоҷ» барои «парокандагӣ»-и «ҳафт замон» дар нуктаи гузариш миёни подшоҳии якум ва дуҷуми пешгӯии Китоби Муқаддас шинохта шудааст.

Севуним солу ним рамзи ҳазору дусаду шаст сол аст, ки он дар навбати худ рамзи «ҳафт замон» мебошад. Рӯзи 18 июли соли 2020, ҳаракати Лаодикиягии Future for America исёни худро бар зидди амри Худо, ки дигар ҳаргиз паёми нубувватиро бар вақт наовезанд, ошкор намуд. Он гоҳ ин ҳаракат дар кӯчаи Ваҳй боби ёздаҳ, ки аз водии устухонҳои хушки мурдаи Ҳизқиёл мегузарад, «кушта» ва «пароканда» гардид. Дар анҷоми он замони «парокандагӣ», ки ҳамаҷунин «замони таваккуф»-и масали даҳ бокира мебошад, онҳо ҳоло аз қабрҳои худ ба воситаи «овози нидокунандае» аз дохили «биёбон»-и «сеюним» рӯз даъват карда мешаванд.

Ҳамон тавре ки миллерчиён ниҳоят дарк карданд, ки он вақт онҳо дар «замони таъхир»-и боби бисту панҷуми Матто ва боби дуҷуми Ҳабаққук қарор доштанд, ҳамаҷунин «ду шоҳиди мурда» низ вазифадоранд, ки ҳангоми нидо кардани «овоз дар биёбон» ҷойгоҳи худро дарк намоянд. Онҳо бояд эътироф кунанд, ки «пароканда» шудаанд. Ин дарк даъват ба «дуо» аст, вале на фақат ба дуо; он даъват ба дуои Дониёл аз Ибодот бисту шаш аст. Бе он дуои мушаххас, ҳеҷ бедорӣ вучуд надорад. Бедорӣ нуктаи гузаришро аз Лаодикия ба Филадельфия нишон медиҳад ва падидаи нубувватии ҳаштумини аз ҳафтро ба вучуд меорад, чунон ки онро ҳайкали Навуходоносор дар боби дуҷуми Дониёл тасдиқ мекунад.

Ҳангоме ки он дуои тавба ва эътироф ба анҷом расад, ваъда ин аст, ки Худо он гоҳ аҳди Худро ба ёд хоҳад овард ва қавми парокандаи Худро ҷамъ хоҳад кард. Нубуввати аввалини Ҳизқиёл устухонҳоро ба ҳам овард, ва сипас нубуввати ӯ дар бораи «чор бод» «филадельфиён»-и тоза таваллудшударо ба лашкари пурқудрате табдил дод... лашкари пурқудрате, ки, мувофиқи Ваҳй боби ёздаҳ, он гоҳ мебоист бо «абре аз фариштагон» «ба осмон боло бурда шаванд». Пас онҳо «алам»-и Худованд мебошанд.

«Сирри» Дониёл ду, чунон ки Шери қабилаи Яхудо ҳоло ошкор месозад, падидаи «ҳаштум, ки аз ҳафт аст»-ро тасдиқ мекунад... ва ҳар унсури дигари нубувватии Дониёл ду низ бо пайдарпаии нубувватии ду шоҳиди Ваҳй ёздаҳ мувофиқат мекунад. Ду шоҳиди боби ёздаҳуми Ваҳй дар ҳамон «соат»-е, ки қонуни якшанбе ба вукӯъ меояд, «ҳамаҷун парчам боло бардошта мешаванд», зеро онҳо дар «заминларзаи бузург»-и боби ёздаҳуми Ваҳй боло бардошта мешаванд. «Заминларзаи бузург» даҳяки шаҳрро нобуд мекунад, ва Иёлотии Муттаҳида подшоҳи асосии «даҳ подшоҳ» аст, ҳамон тавре ки Фаронса буд, ҳангоме ки «заминларза»-и Инқилоби Фаронса Фаронсаро маҳв кард, дар иҷрои Ваҳй боби ёздаҳ.

Иҷроиши комили он заминларза бар ҳайвони «замин» ба амал меояд, ва қонуни якшанбе дар салтанати ҳайвони замин ларзишро ба вучуд меорад. Иҷроиши комили «заминларза»-и Ваҳй боби ёздаҳум ҳамин қонуни якшанбе аст, ҳангоме ки ҳайвони «замин» «ба ларза меояд» ва пас аз иртидоди миллӣ ҳаробии миллӣ фаро мерасад. Дар он соат, он ду шохид «ҳамчун байрақ бардошта мешаванд». Онҳо «дар абрҳо ба осмон сууд мекунанд», ҳамон тавре ки Масеҳ барои бори охир ба осмон сууд кард. Суханони охирини Ё ба шогирдон, ки намунаи қавми Худо дар рӯзҳои охир мебошанд, ва онҳо низ бояд ҳамчун байрақ ба осмон бардошта шаванд, дар китоби Аъмол сабт шудаанд.

Ва ба онҳо гуфт: «Шуморо нест, ки замони ӯ мавқеъҳои вақтро бидонед, ки Падар онҳоро дар ихтиёри Худо ниҳодааст. Лекин шумо қувват хоҳед ёфт, вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад; ва барои Ман шохидон хоҳед буд ҳам дар Уршалим, ҳам дар тамоми Яҳудия, ҳам дар Сомария, ва то ақсои замин». Ва чун ин суханонро гуфт, дар ҳоле ки онҳо менигаристанд, Ё боло бардошта шуд; ва абре Ёро аз пеши назари онҳо гирифт. Аъмол 1:7–9.

Онҳое ки мехоҳанд «нишона» бошанд, бояд аз татбиқи «замони ва мавсимҳо» рӯй гардонанд, агар хоҳанд қудрати Рӯҳулқудсро барои ба анҷом расондани қори «нишона» қабул намоянд.

«Сирре», ки дар боби дуюм ба Дониёл ошкор карда шуд, ҳамон сирри Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ки андаке пеш аз баста шудани дари муҳлат кушода мегардад. Он «сирр» «таърихи ниҳон»-и «Ҳафт Раъд»-ро дар бар мегирад. Ин таърих бар калимаи ибронӣ бино шудааст, ки бо ба ҳам овардани ҳарфи аввал, сенздаҳум ва охирини алифбои ибронӣ сохта шудааст. Вақте ки он ҳарфҳо ба ҳам оварда мешаванд, онҳо калимаи ибронии «ҳақиқат»-ро ташкил медиҳанд. Исо «ҳақиқат» аст, ки ҳамчунин Аввал ва Охир мебошад. Он се ҳарф сохтори ҳар як ҳаракати бузурги ислоҳотро намояндагӣ мекунанд, зеро онҳо фариштаи яқум, дуюм ва сеюмро намояндагӣ менамоянд. Онҳо раванди сетапоии поксозиро ифода мекунанд, ки Дониёл онро дар боби дувоздаҳум ҳамчун «поксохта, сафедгардонида ва озмудашуда» тасвир мекунад. Ин раванди сетапоии санҷиш ва поксозӣ зиёда аз ду даҳа аз ҷониби Future for America пешниҳод гардидааст, аммо акнун муайян шудааст, ки он «таърихи ниҳон»-ро дар дохили хатҳои муқаддаси ислоҳот намояндагӣ мекунад. Он «таърихи ниҳон» иҷрошавии комили «Ҳафт Раъд» аст, ки то ҳозир, андаке пеш аз баста шудани дари муҳлат, мӯҳр зада шуда буданд.

Дер боз маълум аст, ки Ҳафт Раъд «тафсили воқеаҳои»-ро ифода мекунанд, ки «зери паёмҳои фариштаи яқум ва дуюм» ба амал омадаанд, ва ҳамчунин онҳо «воқеаҳои оянда»-ро ифода мекунанд, ки «ба тартиби худ ошкор карда хоҳанд шуд». Акнун тавассути Ваҳйи «ҳақиқат» ошкор гардидааст, ки се аломати охирини роҳи ислоҳот «таърихи пинҳон»-и Ҳафт Раъд мебошанд. Он аломатҳо аз ноумедии «аввалин» оғоз ёфта, бо ноумедии «охирин» анҷом меёбанд. Аломати миёна Нидои Нимашаб аст. Ноумедии аввалин оғози «замони таваккуф»-ро нишон медиҳад, ки дар Нидои Нимашаб ба поён мерасад. Паёми Нидои Нимашаб дар «доварӣ» ба анҷом мерасад, ки дар он ҷо ноумедии охирин нишон дода мешавад.

Нахустин ноумедӣ дар боби дуҷуми китоби Дониёл он буд, ки Дониёл дарк кард, ки ӯ зери «ҳукми марг» қарор дода шудааст. Пас ӯ «вақт» талаб кард, ва ба ин васила оғози «замони таъхир»-ро нишон дод. Ин ба фаҳмиши ӯ дар бораи «сирр» овард, ки он паёми Нидои Нимашаб аст; ва он гоҳ он ба Набукаднесар пешниҳод карда шуд, то ӯ паёми Дониёлро «доварӣ» кунад.

«Ҳукм»-и Набукаднесар дар бораи хоб ва таъбири он, ки Дониёл пешниҳод намуд, саввумини се нишонаи роҳро, ки «таърихи пинҳон»-и Ҳафт Раъдро намояндагӣ мекунад, муайян месозад. Он ҳукм ҳамчунин дар боби сеҷуми китоби Дониёл баррасӣ мегардад, ки он принсиперо намояндагӣ мекунад, ки дар китобҳои Дониёл ва Ваҳй ба таври устувор ба кор бурда мешавад; он принсип «такрор ва густариш» мебошад.

Мо дар мақолаи навбатӣ ба боби сеҷум мепардозем, аммо дар ин ҷо бояд таъкид кард, ки довари нишонаи сеҷум дар боби сеҷум ноумедии охирино муайян мекунад, ки онро ноумедии аввал тимсолӣ пешакӣ нишон дода буд. «Таърихи пинҳон»-и ҳафт раъд се нишонаеро муайян мекунад, ки аз ноумедӣ оғоз ёфта, бо ноумедӣ анҷом меёбад. Дар боби дуҷуми Дониёл ноумедии аввал бо «фармони марг»-и Набукаднесар вобаста аст, ва дар боби сеҷум ноумедии охирин бо «фармони марг»-и дигари Набукаднесар вобаста аст.

«Таърихи пинҳонӣ»-и «ду шоҳид», ки ҷунбиши Future for America-ро намояндагӣ мекунад, ноумедии 18 июли соли 2020-ро ифода мекунад. Сипас «замони таъхир» оғоз ёфт, ҷунон ки бо «сеҷуми рӯз» дар боби ёздаҳуми Ваҳй ифода шудааст. Бедоршавӣ ва эҳёи онҳое ки аз ҷониби ҳайвоне, ки аз «чиллаи беҳад» баромада буд, «дар кӯчаҳо кушта шуданд», ба таври мушаххас дар Қаломӣ нубуввати Худӯ баён шудааст; аммо дар сатҳи содда, вақте ки ду шоҳид бедор мешаванд, онҳо «сир»-еро, ки дар боби дуҷуми Дониёл ифода шудааст, мефаҳманд.

Он «асрор» — паёми Нидои Нимашаб аст, ки онро баъд то боби сеҷуми Дониёл эълон мекунад, ҳангоме ки қонуни қарибулвукӯи якшанбе фаро мерасад ва ноумедии охирино рӯй медиҳад. Ноумедии аввалро онҳое таҷриба карданд, ки ҳамчун «Дониёл» муаррифӣ шудаанд, дар 18 июли соли 2020. Ноумедии охирино пешвои «дах подшоҳ», яъне Иёлотӣ Муттаҳида, таҷриба мекунад, зеро иртидоди милли ҳаробии миллиро аз ҷониби Ислон ба миён меорад.

Мо ҳулоса ва натиҷагирӣ боби дуҷуми Дониёлро дар мақолаи навбатӣ ба анҷом хоҳем расонд.

«Шайтон ҷаҳонро асир гирифтааст. Ё як шанбеи бутпарастонаро ҷорӣ намудааст ва ба назар ҷунин менамояд, ки ба он аҳамияти бузург медиҳад. Ё сачдаву эҳтироми ҷаҳони масеҳиро аз Шанбеи Худованд ба сӯи ин шанбеи бутпарастона рабудааст. Ҷаҳон ба як анъана, ба як ҳукми сохтаи инсон сар фуруд меорад. Ҳамон тавре ки Набукаднесар ҳайкали тиллоии худро дар саҳрои Дуро барпо кард ва ба ин васила худро боло бардошт, ҳамчунин Шайтон дар ин шанбеи козиб худро боло мебардорад, ки барои он либоси осмониро дудзидааст». Review and Herald, March 8, 1898.